

TOTÁLNÍ RECESIONISMUS - ANO ČI NE ?

Dnešní, jako i několik příštích úvodníků ID, milí čtenáři, se rozhodla redakční rada věnovat novým, doposud nepříliš známým uměleckým směrům. Ti, kteří pozorně četli předcházející souvětí, jistě postřehli absenci slova "progresivní". Skutečně! Spojení "nový progresivní umělecký směr" jsem záměrně nepoužil, neboť vše nové není ještě zákonitě progresivní. A to plně platí také v umění. Mnohé směry se staly v toku dějin vyloženou brzdou dalšího vývoje. Totéž se možná v kontextu současnosti přihodí i totálnímu recesionismu, ovšem to neznamená, že by mu mělo být již od samého zrodu upíráno právo na existenci. Musí dostat příležitost plného rozvoje všech oblastí, které postihuje a teprve potom nastane čas hodnocení a kritiky toho, co tento směr přinesl a vytvořil.

Totální recesionismus / dále jen TR/ jako ucelená koncepce uměleckých názorů vznikl nedávno a vlastně se dá říci, že se ještě neustále vyvíjí. Jeho kořeny lze vystopovat již na počátku století, zejména pak ve dvacátých a třicátých letech v hnutí dadaistů. Mohlo by se zejména podle názvu zdát, že TR není ničím jiným, než dadaismem konce dvacátého století - jakýmsi postdadaismem. Ovšem tento názor by byl založen pouze na povrchním poznání jevu, nikoliv na hluboké analýze vnitřních vztahů. Vždyt hned pod povrchem se skrývají dva základní rozdíly, i když ne docela antagonistické. Oba dva stojí za pozornost.

1/ Dadaisté hlásali veselí jako světový názor. V tomto výroku je obsažen rozpor první, který lze dále rozčlenit na dva subrozpory. Zatím ne příliš početná obec vyznavačů TR žádný světový názor nehlásá, nikomu také žádný nevnučuje. Možná, že ani žádný nemá, ale to bychom zabředli do příliš hypotetické roviny. To podstatné bylo již řečeno. TR uznává naprostou volnost a nespoutanost vnitřního světa těch, kteří se pod jeho křídla uchýlili, nenutí je něčemu věřit, snad / a v tomto bodě zatím tvůrci TR nemají docela jasno / jen sobě samému. Zde se TR naoko přibližuje existencialismu, ale jen naoko. TR totiž rozdíly mezi jednotlivými egy neprohlubuje a nezostřuje, ba právě naopak - snaží se, aby bylo dosaženo vzájemné shody. Ne však násilným potlačováním, či úplným vyhlazováním všeho, co tyto rozdíly způsobuje, tedy jakýchsi zubů na duši. Jde mu o to, aby tyto zuby do sebe zapadaly jako je tomu u ozubených kol. Vytváří se tak nový, kvalitativně nadřazenější celek, který již pak s větší jistotou uvádí a udržuje věci v pohybu. Tolik k otázce světového názoru.

Na rozdíl od dadaismu TR také nikomu nevnučuje ani veselí za každou cenu. I když si většina z vás, milí čtenáři, pod pojmem recese představí vždy něco veselého, či poblázněného, není tento efekt cílem TR. Jistě, snaží se o určité nafouknutí problémů, jejich krajní vyhraněnost a monstróznost, což často vzbudí smích, ale jádro, podstata jevu, zůstává totožná s původním objektem, který je zobrazován. A ten ve většině případů není příliš humorný. Z toho je patrné, že je třeba vše, co TR vytvořil, chápat jako alegorii, lépe řečeno jako obraz v pokřiveném zrcadle. Tot přenesení skutečností do určitého vzduchoprázdna, její vytržení z kontextu, je krajně obtížné a velmi častokrát nad síly autora. Proto již mnoho nebylo pochopeno a to právě díky neschopnosti správně zakřivit zrcadlo. Proto radím předem všem, kteří by snad chtěli svou tvůrčí invenci přinést na oltář TR, aby dobře zvážili své možnosti, neboť případný neúspěch by neprospěl ani jim, ani TR.

2/ Druhý základní rozdíl mezi dadaismem a TR tkví ve snaze dadaistů vytvářet komično na základě nesmyslů. Pro jejich potřeby bylo například přimalování knírku Moně Lise naprosto dostačující. Ale zákonitě zde vyvstává otázka, zda to, co bylo dobré před padesáti, šedesáti lety, je

dobré i dnes. Každý soudně uvažující člověk mi odpoví, že ne. Svět se za tu dobu natolik změnil, že setrvávání na starých pozicích by nebylo ničím jiným, než ryzím zpátečnictvím. A v tomto případě obzvlášť, neboť nesmyslů je již všude kolem tolik, že nikoho nenapadne se jim ani pousmát nebo pokládat je dokonce za něco nového a objevného. Tohle všechno si duchovní otcové TR uvědomili a snažili se najít řešení. Zatím se jim tento problém ještě nepodařilo uspokojivě rozlousknout, což bez nějakých okolků přiznávají, ale může jim to mít někdo za zlé? Obtížnost úkolu si podle mého názoru vyžádá ještě minimálně dva až tři roky výzkumu. Ale už dnes je možné alespoň naznačit, jakým směrem se bude TR v tomto ohledu ubírat. Jak již bylo řečeno v bodě 1/, TR nevyhledává záměrně anachronismy v dnešní společnosti, aby pak jejich vypichováním vyrobil smích. V současné fázi vývoje se představitelé TR snaží důsledným negováním těchto jevů nalézt jejich uspokojivé řešení. Je to postup z matematiky dobře známý jako důkaz negací. Ovšem jak již zde bylo několikrát zdůrazněno, tento stav je jen dočasný a může se postupem času změnit ve svou vlastní negaci.

Nyní se zaměříme na projevy TR v jednotlivých oblastech. Tento umělecký směr je ve své podstatě velice syntetický, takže jeho odezvy lze odhalit i za tak krátkou dobu téměř ve všech sférách umění. Nejsilněji se však projevil v literatuře, a to jak v poezii, tak v próze, v dramatické a také hudební tvorbě. V próze jsou to především povídky: Tentokrát na Západě, Coca Cola is it, -či Nákup v samoobsluze. V poezii pak TR zastupují sbírky: Rozhovory s duší a V hospodě. V dramatické tvorbě představují vrchol především hry: Setkání v kráteru, Pavko Kot aneb Odhalení vulgárního diverzanta. Nu a konečně v hudbě se jedná především o tvorbu skupiny Čestné uznání. Není ani divu, že všechno to, co jsem zde vyjmenoval, je spjata se jmény, která všichni dobře znáte, a proto nepovažuji za nutné je zde publikovat, neboť jsou to právě oni, kdo stáli u kolébky TR. Tyto osobnosti daly naší kultuře natolik nové a silné podněty, že se s nimi v nejbližší době bude muset vyrovnat. Ve výtvarném umění TR zatím trochu zaostává a omezil se na kreslené seriály- tzv. comics, kterým ovšem vdechl nový a do té doby nikým netušený rozlet.

Ve filmové tvorbě je působení TR nejmarkantnější ve snímcích: To byl on a Nenasytná tvář smrti. Obě tyto filmy citlivě režíroval právě jeden z vám dobře známých.

Oblast, kam zatím TR téměř vůbec nezasáhl, je balet, i když i zde jsou již první vlaštovky: tolik populární pohybové obrazy, o nichž se náš zpravodaj zmínil v nultém čísle v článku Hvězda nám už nevěří.

Na závěr snad jen tolik, že TR stejně jako mnoho dalších uměleckých směrů vzniklých v poslední pětiletce, se teprve rozvíjí a hledá své uplatnění v dnešní době. Přesto je mu však nutno věnovat vskutku náležitou pozornost, neboť jeho zánik či deformace, by byl pro celou naši kulturu nenahraditelnou ztrátou.

Ilegální Demokracie- vydává tisková sekce ÚV ČT. Upozorňujeme čtenáře, že v důsledku výpadku jedné z našich tiskáren vychází první číslo pouze ve dvoustech exemplářích. Příští říjnové vydání by již mělo vyjít opět v původním nákladu. Děkuje se za pochopení.

Strakonický dudák včera i dnes

V dnešní kuturní recenzi se vrátíme překvapivě hluboko do historie. Ovšem jak z recenze vyplývá, je tato hluboká historie překvapivě podobná dnešku. Možná se / a zcela oprávněně / někteří z čtenářů pohoršeně ptají, jak si takový seriózní tisk, jakým Ilegální demokracie rozhodně je, vůbec může dovolit na svých stránkách tisknout něco, co se již stalo součástí oficiální kultury, ba dokonce i povinné četby. Možná, že právě takoví pochybovači budou po přečtení mile či nemile překvapeni, Proč mile? Nu snad proto, že si mocipáni naší kultury neustálým omíláním Tylova ~~xxx~~ Strakonického dudáka na scénách snad všech divadel v republice, řezou pod sebou větve. A proč nemile? Dost možná, že se někdo také zastydí, že apriori odmítal hru, která je svým obsahem v podstatě velice revoluční. Není prostě v silách redakční rady, aby odhalila takovou pravdu, která by se hodila všem. Žádná taková pravda není, jak všichni dobře víme. A nám se přičí něco takového vyrábět. No, ale nyní již k samotné hře.

Nejdůležitější je hned na začátku si uvědomit, v jakých podmínkách Tyl hru psal. Bylo to období naplněné méně či více krytým nacionalismem, ba i šovinismem, tedy jevy, kterým se český národ vždy okatě bránil. A to se samozřejmě odrazilo v díle Tylova, jenž sám byl zapáleným obhájcem všeho českého. Tyto nacionalistické ostny nejsou ve hře sice příliš patrné, ale přesto je jen trochu pozorný divák docela snadno postřehne. A právě v těchto pasážích si Tyl počínal dost neobratně, i když je třeba mít neustále na paměti, že tyto chyby vznikly jen díky přílišnému nadšení. Na ději hry je patrné, jak přísně schématicky autor postupoval. Švandova "odyssea" po světě končí samozřejmě špatně, ale ne díky hrdinovi samotnému, leč zlé Zulice, hrabivému a patolízalskému hostinskému a jeho hosteskám. Všem nasadí korunu žárlivý sroubenec Zuliky, který provede palácový převrat. Jako trhlina této teorie se může jevit postava Vocilky. Při hlubší analýze nám však na povrch vyplývá závěr nad slunce jasnější. Ve Vocilkovi zdůraznil Tyl typ českého člověka, který se dlouhým pobytem v zahraničí nakazil cizáctvím, a jemuž již není pomoci. Jsou zde také málo rozebrány důvody, jež donutily Vocilku z vlasti odejít. Jestli bychom měli shrnout tuto část, můžeme konstatovat, že Tyl proti sobě staví dva světy. Ten bílý, lepší - tzn. Čechy, oproti tomu zlému, černému - tzn. cizině, kde neznají nic než násilí a peníze. Náznaky pronikání těchto trendů k nám znázornil autor jednak v odchodu Švandy do světa a potom také na závěr hry v hospodě, kde navrativší se Švanda ponouká opilé chasníky k tomu, aby zmlátili Vocilku. V obou případech si však Tyl našel obratně odůvodnění, v němž ještě vyzvedl krásu českého národa. V případě prvním je to především fakt, že Švanda neodchází do světa z pouhé touhy zbohatnout, ale vydělané peníze chce použít k tomu, aby se mohl oženit s Dorotou. Kdyby se něco takového dalo v cizině, Tyl by upozornil na to, že si ženich nevěstu de facto kupuje. V Čechách to ovšem znamená, že otec Doroty chce, aby se měla dobře a nic jí nechybělo. Tedy láska k dětem, jaké jsou schopni pouze Čechy.

V případě druhém chce Švanda Vocilkovi pouze oplatit "zlo", kterým mu tento v cizině způsobil. Nelze to tedy podle Tylova pojetí chápat jako mstu, ale jako spravedlivou odplatu za vinu velmi nejasnou. Vrchol scény pak tvoří Švandovo velkodušné odpuštění.

Velmi zajímavá je také otázka, zda lze Strakonického dudáka chápat také jako sociální drama. Pro tuto tezi svědčí v samotné hře tolik faktů, že se jí musíme vážně zabývat. Hra není časově určena, ale je více než zřejmé, že ji Tyl psal v kontextu habsburské nadvlády. Nemožnost vydělat si větší obnos peněz poctivou prací a z toho plynoucí odchod do zahraničí, život na pokraji bídy /viz rodina Kalafunova/ a hlavně hostinského replika, když Vocilkovi praví, že " v též České zemi nemůže

oooooooooooooooooooooooooooo / dokončení ze str. 3 / ooooooooooooooooooooooooooooo

být tuze dobře, sice by vás z ní tolik neodcházelo..." to všechno je nutné chápat jako protest proti dobovým pořádkům. Je zde poukazováno, jak již bylo několikrát řečeno, na lákavou situaci vx zahraničí, ale emigrace není podle Tyla řešením. Tohle všechno by nebylo možné, kdyby český národ vládl sám sobě / o Slovácích není ve hře ani zmínka/. Jak tedy situaci zvládnout? A zde se Tyl projevil jako pravý Čech. Problémem se prostě nezabývá a ať je situace jakákoliv, vždy podle něj platí, že všude dobře, doma nejlíp. Krásný případ autorovy neschopnosti / či zbabělosti? / dobrat se skutečného a konstruktivního řešení.

Doposud jsme se zabývali hrou jako celkem. Nyní nastal čas rozboru jednání hlavních postav. Začneme, což je asi samozřejmé, hlavním hrdinou, Švandou. V úvodu hry na nás zapůsobí jako tuctový chasník, který solidně ovládá bru na dudy a věrně miluje své děvče. Ovšem jako každý tuctový chasník má svůj komplex, který vyplývá z toho, že Švanda nezná své rodiče, byl nalezen na mezi a jako takového jej vychovali. Život se mu však stává pomalu ale jistě peklem, neboť přichází do věku ženáče a Dorota už také není nejmladší. Leč jejich štěstí brání Dorotin otec, který Švandovi předhazuje jeho chudobu. A v tomto okamžiku dochází v dudákově životě lenochoda ke zlomu. Rozhodne se jít do světa a dokázat Dorotě i jejímu otci, že není jen tak někdo, ale že si dokáže "vyhrát" tisíce. Dorota ho od cesty zrazuje, její otec popichuje a ze Švandy se stává samolibý idiot, který se domnívá, že celý svět nacpe do těch svých dud. Tato mánie se prohloubí potom, co ~~mu~~ lesní panny na uctivou žádost jeho matky /původním zaměstnáním víly, nyní za trest klekanic/ vdechly jeho nástroj kouzelnou moc a Švanda potkává v lese Kalafunu, který ho poprosí, aby mu zahrál. Švanda zahraje, Kalafuna si nechtěně zatancuje a Švandu pochválí. V cizině dudáka potkáváme jako životem znuděného člověka. Jeho otupělost se projeví u princezny Zuliky, kde se nezmůže na slovo a svého vrcholu dosáhne po návratu Švandy domů, kde zcela logicky sahá po alkoholu. Nakonec se však vše v dobré obrátí a ze Švandy se stává opět obyčejný konzumní spotřebitel života.

Dále tu máme postavu Švandovy milé, Doroty. Je to děvče nevyrovnané, které neví, co chce a nejraději by byla, kdyby za ni všechny problémy vyřešil otec. Domnívá se, že Švandu miluje, ale je to skutečná láska, ptám se? Není, odpovídám si. Vždyť jestli by Švandu skutečně milovala, pak by se snažila přimět otce, aby jejich svatbě nebránil, účinnějšími prostředky, než byla planá slova a slzy. Taková hladovka nebo vyhrožování sebevraždou a nebo nejlépe vražda otce, to by podle mne problém, tedy otce odstranilo. Na to je však Dorota příliš slabá a závislá. O tom nakonec svědčí, že se za Švandou do světa nevydá po uplynutí dohodnutého termínu návratu. Teprve po smrti otce se rozhoupe. To už ji nic doma nedrží a ve vsi je všem na obtíž. Přece však stačí ještě zlákat obětavého Kalafunu, neboť sama by došla akorát tak do... No, ani nevím, jak se mi to tak rozjelo, milí čtenáři. Vraťme se však k ději. Shledání v cizině je velmi rozpačité a naštěstí pro Švandu i Dorotu krátké - ovšem i tak se stačila projevit Dorotina pseudoláska. Po formálním uvítání se hned ptá na peníze a když zjistí, že Švanda žádné nemá, jeví zřetelné známky zklamání a nechuť. Její reakce na Vocilku je také velmi negativní, i když jako případný sekretář by mohl uvést finanční záležitosti do pořádku. Pro Dorotu je to však další, který by odčerpával část zisku. Proto se snaží přimět Švandu k tomu, aby ho propustil průhlednými bláboly o tom, že "na ni dělá oči, jako by ji chtěl spolknout". Dudák však nedá na její krákání a Vocilku si nechá. Naplno se nevěrohodnost Dorotina citu projeví při scéně u Zuliky. Místo aby byla hrdá na to, co dokázal její milý a přála mu lepší bydlo, snaží se na sebe upozornit hysterickým řevem. Se Švandou se setká až ve vlasti. Zde se od něj plně distancuje, neboť se dá přesvědčit bab-skými drby, že Švanda pije a všechny peníze rozhází. A jak potom chápat vrchol hry, kdy Dorota vyvede Švandu ze strašidelného kola? Rozhodně ne jako čin milující nedotčené panny. Uvědomí si totiž, že dudák pro ni v

oooooooooooooooooooo / absolutní dokončení / ooooooooooooooooooooooooooooo

v nejbližší době představuje jediný jistý zdroj příjmů, neboť na prostituci nemá Dorota potřebné kvality. Všechno tedy končí bez ztrát na lidských životech. Dorota se konečně vdá za Švandu, což byl jejich sen, ale obávám se, že dudákův život se změnil v peklo.

Velmi diskutovaná je postava Vocilky, tzv. světového Čecha. Je to člověk bez ambicí a vyložený smolař. Není se co divit, že se tedy snaží chytit každou příležitost pevně do rukou, neboť ví, že jich už moc nebude. Švandovi se snaží skutečně pomoci. A může mu mít někdo za zlé, že při tom myslí také na vlastní kapsu? Vocilka má lví podíl na hladkém průběhu věcí u Zuliky, ale copak mohl předvídat, že žárlivý snoubenec Zuliky sáhne k násilí a provede palácový převrat? Nemohl a to podtrhuji! Byla to tedy zase směla, která se Vocilkovi lepí na paty. To, co se z Vocilky vrátilo do vlasti, je již jen troska a napůl blázen, který však přesto projevuje nejvíce intelektu, když pochopí, že Švanda není takový virtuos, ale že ty dudy hrají jaksi samy. Snaží se je tedy získat od Švandy, již notorického alkoholika, za každou cenu, neboť správně předpokládá, že v jeho rukou je nečeká žádná perspektiva. Ke vši směle však opět přichází zkráčka. Jak se tedy na Vocilku dívat? Jak jinak, než objektivně. Je to člověk, který má své chyby, ale ty všechny vyváží, ba co, převáží jeho bystrá hlava a velké zkušenosti. Rozhodně je z celé hry nejživotnější, i když to asi nebyl Tylův záměr.

Milí čtenáři, v této krátké studii jsem poukázal na nejpodstatnější body hry J.K. Tyla Strakonický dudák, které dokazují, že se jedná o hru stále aktuální, která dokáže odpovědět na nejpálčivější otázky dneška. Samozřejmě jsem nepostihl všechny její aspekty a proto vám doporučuji, abyste si při nejbližší možné příležitosti zašli do divadla a hru shlédli. Můžete sami posoudit, nakolik jsem měl pravdu, či nakolik jsem se mýlil. Loučím se s vámi s přáním příjemného uměleckého zážitku a na shledanou nad stránkami Ilegální demokracie.

XXXXXXXX

Objevný pohled našeho korespondenta na stařícké dramatické dílo vyvolal čilou odezvu mezi členstvem redakční rady a ta se neubránila doplnění recenze několika postřehy.

Především jde o to, že zcela netradiční pojetí Vocilkova údělu bourá zakořeněný a oficiální kritikou uznávaný názor, že cizina kurví jinak charakterní české lidi. Zdá se totiž, že v období přestavby, jsou nejžádanější právě takoví zahraničím naprosto zkurvení jednotlivci, na něž bylo dříve pohlíženo vyložené skrze prsty. Proto také pozvolna padají bariéry bránící volnému cestování, které zavedly vládní orgány v upřímné snaze zabránit morálnímu úpadku některých obyvatel. S ohledem na výše uvedená stanoviska dá se tedy předpokládat, že v budoucích zpracováních Strakonického dudáka skutečně zastíní postava Vocilky rozkolísanou osobnost Švandovu.

Soudíme též, že bude plně obnažena obludnost Dorotiny přetvářky v kontextu s ekonomickými průsery. Máme na mysli zejména zruinování "indiánské" země, kdy dudákovu odměnu za hru shrábl Vocilka, který nakonec unikl, zatímco švorcového Švandu zajal diletantský nápadník Zuliky. Nutně se totiž vtírá podezření, že Dorota se jistou formou podílela na palácovém převratu, aby tak překazila snatek Švandy se Zulikou. A vůbec paradoxem číslo jedna zůstává, že když už Dorota pro sebe urvala solidního živitele/ Švandu/, přiměla ho proklet dudy, jež by jí mohly vynášet daleko více, než jakákoli jiná Švandova činnost. Ukázalo se prostě, že sebevětší ženská vychcanost není schopna překlenout dimenze vrozeného slepičího mozku.

XXXXXXXXXX

po nadšeném ohlasu na básně z nultého čísla jsme se rozhodli věnovat šestou stranu všem těm, kteří se pokouší osedlat Pegasa a zatím se nezmrzali pádem z tohoto jankovitého zvířete. Dáváme však příležitost i žokejům, kteří se již potloukli a nebojí se zkusit to znovu.

Divná nálada

Seděl jsem nedaleko od Hradu
u Mánesova mostu
a měl jsem divnou náladu
hádal jsem si sám pro sebe
kolik zas přijelo hostů.
Známých i ne
významných i těch menších
pročpak se sešli
ve městě sta věží?

Co zase kují
hradní páni
jsou plní nudy
a pohrdání.

Vám pánové ve fraku
to vám teď píšu psaní
zbytečné
tak jako vy
jako vaše lhaní.
mám možná divnou náladu
ale hlavu
tu mám jasnou
a zbyl mi smysl pro pravdu
dnes už tak vzácnou.

Dali jste nám svoje sliby
s vážnou tváří světce
a my
my jsme byli němí
němí jako ryby
a důvěřiví
jak děcko v kolébce.

Zatím
máme ještě naději
tak jako odsouzení na smrt
ale výstřely popravčí čety
ty nás probudí.
Zatím spíme
jsme mrtví a studení
ale měli byste vědět
že po spánku
i tom věčném
přichází probuzení.

Od tohoto čísla budeme otiskovat seriál na pokračování. Jedná se o stěžejní dílo totálního recesionismu, o němž byla již zmínka v úvodníku. Není třeba je zvláště přibližovat, neboť hovoří samo za sebe. Přejeme vám ničím nerušenou četbu, dostatek světla a co nejméně šedých zákalů.

TENTOKRÁT NA ZÁPADĚ

Nad prérií vycházelo slunce. Jeho ohnivá koule pomalu stoupala po obloze, která byla již několik týdnů naprosto bez oblačnosti. Vysušená stébla trávy byla pokryta hustou vrstvou prachu a ani skromná ranní rosa je nedokázala ovlažít. Krátce řečeno, začínal další z horkých letních dní. Naprostou strnulost krajiny narušoval jen mírně klusající kůň se svým mírně se pohupujícím jezdcem. Oba dva však jako by se ztotožnili s ospalostí krajiny a toto přizpůsobení jim zřejmě nečinilo větších potíží. Oním mírně se pohupujícím jezdcem nebyl nikdo jiný, než Dýmající hromada bizoního trusu, Indián, který nenáležel k žádnému okolnímu kmenu a jehož existence byla opředena řadou legend, které bylo nezřídka slyšet i z úst bělochů. Na první pohled na něm ale nebylo nic zajímavého k vidění, co by ho odlišilo od ostatních, méně slavných příslušníků jeho rasy. Ani jeho kůň nevynikal hrou svalů či rychlostí jízdy. Oba dva byli naprosto obyčejní, špinaví a smrdící, jako spousta dalších Indiánů a jejich koní.

Náhle trhl Dýmající hromada bizoního trusu ohlávku spletenou umnými ženami, jichž znal Dýmající hromada bizoního trusu nespočet, načež se kůň zastavil. Indián se v sedle protáhl a mohutně zív. Poté seskočil z koně a na místě se vymočil. Znovu vyskočil na koně, trhl ohlávku a jejich pouť pokračovala. Asi po dvou hodinách ospalé jízdy se kůň náhle zastavil a znepokojeně zafřkal, čímž vzbudil svého pána. Indián se klidně rozhlédl po préríi a spatřil tyč s červeným praporkem. Jinak nic. Znechuceně popohnal svého koně směrem k té podivnosti. Jakmile k ní dojel, slezl a jal se věc náležitě prozkoumávat. Než však dospěl k nějakému určitému závěru, něco ho prudce udeřilo do spánku a Dýmající hromada bizoního trusu ztratil vědomí. Probudil ho vlnký dech jeho koně. Trochu se vzpamatoval a nejistě se postavil na nohy. Okamžitě spatřil dvě bledé tváře, které se k němu pomalu blížily. Jejich zjev ho velmi pobavil. Na hlavách neměly módní stetosony, ale bílé čepičky s kšiltíkem. Jejich oděv nebyl ušit z vydělaných kůží, ale byl velmi jemný a také bílý. Na nohou neměly jezdecké holínky, ale cosi, co se vzdáleně podobalo mokasínům Indiánů, jenže to bylo pevnější a také bílé. A konečně, co zaujalo Indiána nejvíce- ani jedna z bledých tváří neměla po boku spolehlivé kolty, či aspoň ručnící, ale něco, co Dýmající hromada bizoního neznal a co mu připomínalo hole, které spatřil v rukou obyvatel některého z měst, ve kterém býval častým hostem. Jenže- a to Indián bezpečně poznal- tohle hole nebyly.

"Dnes je velmi hezky," zahájil plynulou angličtinou konverzaci o počasí, jakmile byli běloši na doslech.

"Ano," řekl jeden z bělochů, "počasí jako stvořené na golf."

"Na golf?" děl nechápavě Dýmající hromada bizoního trusu.

"Na golf," řekl trpělivě běloch. Indián zůstal překvapeně stát. S takovými lidmi se ještě nesetkal. Chodí beze zbraně po prérii a říkají věci, kterým on nerozumí.

"Pán jede z daleka?" zeptal se ho druhý z bělochů.

"Ba, ba, z daleka," odpověděl Indián, pro kterého však konverzace ztratila kouzlo v tom okamžiku, kdy zjistil, že tihle dva běloši vědí víc než on.

"Pardon, ještě jsme se nepředstavili," řekl první z bělochů, který ru-
dochovo přemýšlení chápal jako výzvu.

"Já jsem pan John Collins a tohle je pan Gregor Lewis."

"Dýmající hromada bizoního trusu," odpověděl podle zásad slušného chování Indián, potřásaje si s oběma pravicí.

/ pokračování příště /

CHLAPI, MÁTE JÍT,
NA KONTROLU K LEKÁŘI

VÁŠE MOC JE I TÍM, KDO...

NK OTOM NEVÍME,
ALE MISTR NÁM
NOSIL SVAČINKY!

MISTRUJÁČU

JMÉNEM
ZÁKONA A DEMOKRACIE!

NE! TESLU ME!
VŠECHNO VÁM POVÍM!

DAVAL JSEM CHLAPCŮM
DO ŠPEKU STANŽOL
CHTĚLI JSME ZÍSKAT
TITUL BRIGÁDA
SOCIALISTICKÉ
PRÁCE!

SLYŠTE ROZSUDEK!

ZÚČASTNĚNÝM SE ZAKAZUJE
NA TŘI ROKY VYKONÁVAT
JAKOUKOLI PRÁCI.

VYKOPANÝ PŘÍKOP BUDÍŽ V CELE
SVÉ DÉLCE ZAHRNUT BULDOZÉREM JMÉNEM REPUBLIKY!